

POKROK PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota, a v Tynall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy, \$2.00. Pro Kanadu, \$2.50. Do Evropy, \$3.00 ročně.

Zásilky peněžní dětež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva uveřejněné ochotně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

NEPŘÍJEMNÉ POZNÁNÍ

Německo, které s takovou rozkoší vrhlo se v zápas proti Francii a Rusku, Německo, které snilo, že v několika nedělích zkruší hrdo Anglii, Německo, jež doufalo, že výsledky svých čtyřicetiletých příprav donutí celý svět aby před ním padl na kolena, to Německo začíná dnes mysliti, začíná počítati a to Německo, hrdé, sebevědomé, pyšné, brutální a neobjektivně začíná se strachovati před svojí budoucností.

Kolo dějin, kolo osudu žene se příšernou rychlostí v před, a důsledky dostávají se s matematickou přesností v zápatí.

Německo vysílalo tolik a tolik milionů svých mužů do boje, Německo tolik a tolik milionů mužů ztratilo.

Nie jiného se nedalo čekat: že výsledky budou takové jakými dnes po čtyřletém zápase jsou, mohlo věděti každé malé dítě, jen ti, kdož měli vše do posledního písmene vymyšleno, ti co měli vše do poslední čárky vykresleno, ti co měli to do poslední úsilice vy, počteno, toho netušili. A dnes se hrozí následků, dnes s obavami pohlíží do budoucnosti a otrásojí se hrůzou před hroznými fakty, před příšernou skutečností.

Německí statistikové vypočetili a zjistili úředně, že Němci, dohne na mrtvých a zrazených, resp. zajatých mají pět milionů mužů. Pět milionů nejlepších německých mužů je ztraceno, proti tomu jest asi půl milionu naprostých mrzáků, mnoho raněných a neschopných boje vůbec.

Německo začíná cítiti, že válka je vyhlédla, začíná cítiti tyto obrovské ztráty lidského materiálu a hledá náhrady, snaží se nalézt nějaký nový pramen, z něhož by se prýštily nové německé životy, hledá zmatené, pátrá, zkouší jak obroditi zrazené síly národa.

Německo dosud, aspoň některé třídy obyvatelstva, věří ve vítězství německé věci, věří, že Německo po válce stane se mocným, velikým silným státem, ale cítí také, že v státě tom nebude lidí, že bude to jen veliký německý hřbitov.

A pro tento hřbitov mají býti opatřeny živé květy, tomuto hřbitovu má se dostati nové síly, nového dorostu, aby noe, již Německo miní získati, mohla býti ovládnána.

Tu přirozeně, že zodpovědné osoby v Německu ohlížejí se po statistice porodů, jež mají přivesti nové posilni vyčerpaných německých lidských zásob.

Než mamě! Jaký to smutný a truchlivý obraz se tu naskytá!

Za rok 1915, 1916 a 1917 počet porodů v Německu tak poklesl, že úbytek odhaduje se na 2,000,000 dětí. Roku 1916 narodilo se v Německu o 40 procent dětí méně nežli roku 1913, co v Anglii a ve Walesu úbytek byl pouze 10 procent. Není než přirozeno, že německé matky nepřivádí na svět tolik dětí jako dříve, odehdo manželé, těsnivé poměry, nedostatek a jiné svizele, nijak nepřispívají k tomu, aby teplo domácího krbu lálalo.

Také úmrtnost dětí následkem podvýživy během války, ale i matek

jest zarážejel. Přes to, že v Německu dělájí všemožné, aby úmrtnost zmenšili co nejvíce, jest tato přece o 50 procent vyšší nežli v Anglii a Walesu. Tak ku příkladu roku 1913 obnášela úmrtnost 151 z tisíce, v Anglii a Walesu pak 108. Roku 1914 obnášela úmrtnost v Prusku, Sasku a Bavorských 193 na tisíc, čili 164,173 dětí. — Obrovská úmrtnost dětí v Německu ukázala se v prvních měsících války, kdy ku příkladu v třetím čtvrtletí roku 1914 v Prusku vzrostla ze 128 na 143 z tisíce dětí, v Sasku ze 140 na 242 a v Bavorských ze 170 na 239 z tisíce.

Méně porodů, větší úmrtnost a obrovské ztráty na bojištích, to vše Německo dohání k zoufalství, z něhož hledá východiště za každou cenu.

A východištěm tím jež má Německo zachrániti, jsou časnější snahy, a sice nucené. Německá komise, již bylo uloženo najíti prostředky ku zvýšení počtu německého obyvatelstva, resp. nahrazení obrovských ztrát, žádá, by každý muž musel se do 20 roků oženiti, stát zamýšlí takovým mladým ženichům dáti podporu, aby mohli vstoupiti ve sňatek, kdo ale tak neučiní, bude trestán. Také se navrhuje trest pro taková manželství, jež zůstávají bezdětnými. Německo i kdyby zvítězilo, ač není na to ani pomyšlení, propadá zkáze: všechny umělé prostředky nenahradí ztracených sil; Německo jest na vždy oslabeno.

PO VÁLCE RAKOUSKO BUDE MÍT SVOJE POTÍŽE

Časopis Washington Times píše: Mnohý muž žertující s ostatními, hraječi neb pijáci, dávajíci na jeho bezstarostnou veselost, — tajně přemýšlí, co asi řekne, jakou výmluvu nabídne, až se dostane domů po rozpuštění veselé společnosti.

Dva vládaři, Vilém Německý, a Karel Rakouský, patrně se nyní výtečně baví ve vražedné společnosti, rozjímají také o tom, co řeknou, až společnost ta bude rozpuštěna — až mrtví, stěží, hrozně zmrazení budou počítáni.

Vojenská sláva právě jako opilství dobře snad se počítuje, dokud trvá. Ale po ní přijde probuzení a toto pro Německo a Rakousko není daleké.

V Rakousku zejména Habsburské se svou roztrázenou kolekcí malých národů, nenáviděných svého despotického vládce, mluvících nejméně třiceti čtyřmi jazyky různými a rebelující všude, produkovat budou takový chaos porů, anarchii a revoluci, proti čemuž dnešní Rusko bude se zdáti schůzi kvakerů a poměry ty budou příčinou, že Habsburské — kolik jich přetrvá — budou přechati do Anglie, nebo Francie k vůli svému bezpečí.

Poměry v Rakousku jsou obdivuhodně popsány Louis Hammerlingem, jenž rovněž narodil se v Rakousku a který po léta již jest hlavou sdruženíceizojazyčných časopisů ve Spojených Státech. Pouze Rakusan, nalézající v této zemi svobodu a prosperitu, jež mu byly doma upírány, může psáti s informací a energií, jakou dává na jevo Mr. Hammerling ve článku, který uveřejněn byl v jeho časopise The Leader 13. srpna, r. 1914 za dva týdny po prohlášení války.

Mr. Hammerling psal pod vhodně voleným ohlavením "Rakouský zločin" následovně:

... Nejkrvavější konflikt, jaký historie zaznamenává, jest v proudu. Rakousko — tato laskavka Evropy, chronický znepokojovatel kontinentálního míru — o pětně vnořila civilizované země křesťanské do mezinárodní války. Velký anglický státník Gladstone svého času se tázal: "Může někdo ukázati na mapě místo, kde Rakousko vykonalo něco dobrého?" Ale Gladstone zemřel před šestnácti roky. Co řekl by o Rakousku z pozdějších, nynějších roků? Po celé Evropě jeví se rapidní postup civilizace, na níž Rakousko nemá podílu. V diplomacii jeho cesty byly středověké, barbarické. Nynější chování jeho není rozdílné.

Po letech tísňe na Srbsko, anektovalo slovanské země Bosnu a Hercegovinu v roce 1909, aniž by řekl "děkuji" a s plným sežalovacím Německa. V průběhu poslední Balkánské války Rakousko pokusilo se opětně postviti proti sobě přední národy evropské. Ale mustrná diplomacie odvážila katastrofu. A nyní, sotva že kour

belkánských válek větrem byl z oblak zanesen, Rakousko obviňuje, je malý, válkou oslabený stát srbský. Obviňuje celé plémě z pošelilého činu jednotlivce. Posílá pánovitě ultimatum Srbsku. Srbská vláda, dobře si vědoma své poměrné slabosti, sklání kolena ke každé polozece ofensivního ultimata, vyjma jedné — aby rakouští úředníci zasedali u soudů, jež budou vyšetřovati a souditi zavraždění arciknížete Františka Ferdinanda a jeho manželky. Povoliti rakouskou reprezentaci za stávajících okolností, znamenalo podepsání ortelu smrti Srbska, jelikož rakouský předsudek již Srbsko odsoudil. Mimo to Srbsko chápalo, že není národně zodpovědná a nemůže mužné připustiti, aby obviňováno bylo z podobné žaloby.

Na této nepatrné zámince, jež nemá sobě rovné v historii, velká duální monarchie napadla Srbsko. Nikdy nebylo takového porobení od slabého, ale hrdého národa. Nikdy nebylo tak zjevného porušení základních pravidel moderní civilizace od tak zvané civilizované, moderní velmoci. A z této nepatrné příčiny veskerá ozbrojená síla Evropy stojí proti sobě, bratr proti bratru.

A kdo má nésti ostií války? — Následkem uzavření veskerých peněžních trhů světových, zastavením obchodních lodí celého světa, následkem stoupajících cen a hladu hrozičící i neutrálním zemím vzniká přirozeně otázka: — Kdo bude platiti? Srbsko bojuje proti nevyhledávané agresivitě nenáviděného plémě: Rusové podporují přibuzené Slovany — ale za co bojuje rakouské vojsko? Co získá v pádu, že by vyhrálo — jen ochuzená pole s majetky a další trvání pochybené vlády.

Rakousko ve skutečnosti jest u něme slepená říše. Německá krev vládnoucí třídy tvoří pouze čtvrtinu veskerého obyvatelstva, kdežto slovanské obyvatelstvo Rakouska čítá 45 procent všech obyvatel. Rakousko jest utvořeno z různých navzájem sobě odporujících a nijak neslučitelných národů: — Čechů, Moravanů, Poláků, Rusinů, Chorvatů, Srbů, Slováků, Bulharů, Italů, Arménů, Židů, cikánů (100,000), Uhrů, Němců a Rumunů. Co můžeme očekávati ve směsu národních sjednocenosti od této směsi jazyků a národností pod vládou, jež jest neoblíbenou u většiny z nich?

Ohledně možného výsledku války budíž doufáno, že Mr. Hammerling byl dobrým prorokem, když napsal v témež článku:

"O výsledku tohoto obrovského vzájemného pobíjení můžeme pouze odvážiti se hádati možnosti. A mezi přípustnými možnostmi jsou: že Francie bude se snažiti získati zpět Elsasso-Lotrinsko; že Srbsko dostane Bosnu a Hercegovinu a utvoří spolek s Černou Horou; že tyto jmenované země za pomoci 100,000 vyvíčených řeckých spojenců a tisíců Rumunů samotny budou s to udržeti Rakousko v šachu; že Polsko bude hledati tuto poslední příležitost k získání své svobody; že Velká Británie trvale ochromí německé loďstvo a zničí tak na půl století německou námořní soutěž; že Rusko osvojí si část rakouského území a že z rakouského zřícenin povstanou nové slovanské státy."

Mr. Hammerling uzavírá svůj článek následovně:

"Hrozný poplatek na životech lidských a majetku pošine Evropu zpět nejméně na celé čtvrt století. Německo má nejvíce k ztracení a zdá se býti ochotno vše riskovati. Jeho čtyřicetiletý neobyčejný industriální pokrok bude nyní oloupen o hlavní prospěch svůj. Nikdy nezurila bezúdečně tak nespravedlivá válka, jakou je nyní nejší a žádná část světa neujde poškození od jejích následků. — Můžeme se utěšiti pouze slabou důvěrou, že dlouhá léta, mnoho míru musí následovati."

"Mnoho míru bude následovati" — na území spojené. Nebude míru na území Habsburském neb Hohenzollernu, dokud Habsburské nebo Hohenzollernové nezmizí. V den, kdy hřřený lidskou krví ustane, až mrtví budou sečtení a spojenci sklidi odměnu své odvahy; až naši vojínové se vrátí ne žádajíce žádné odměny vyjma té, že vykonali svou povinnost, — pak skutečné potíže Habsburská a Hohenzollernu započnou.

A oni to vědí. To také jest příčina, proč žádoucí a spravedlivý mír bude získan teprve, až budou dokladně poraženi. Kaiser jest jako hazardář hráč, který vsadil

prohrál to, co nemůže nikdy splatiti. Jedinou věc, jež mu zbývá, jest bráti se v před v naději, že jakýsi druh zemětřesení přeruší hru a poskytne mu příležitost k uniknutí. Pakliže přestane, musí se vypořádati a s jeho lidem se kaiser nedovede vypořádati. On to dobře ví.

O FILOSOFII NÁRODNÍHO VĚDOMÍ

Lidé vnímají mohou býti dnes stále svědky toho, kterak vlna národního uvědomění den ze dne rapidně stoupá a zachvacuje vrstvy širší a širší, zaplavuje nerovnosti sociální, náboženské a jiné. Byla tedy velmi časová i věcná přednáška Dr. A. Uhlíře: "Filosofie národního vědomí," již uspořádal Svaz československého studentstva v Praze.

Za asistence policejního komisaře v prostorném sále českého Chemického ústavu, přeplněném vlnavým a vědným posluchačstvem ze všech tříd pražské inteligence, při napjaté a neumlévající pozornosti řečník vyložil postupně, jasně a obsažně, co se myslí filosofií národního vědomí; pochopiti duchovní podstatu národa, naléztí směr jeho snášení a povzbuditi jej k životu a práci. Národní vědomí je hodnota nadobitá a o objektivní, plod celé společnosti určitého národa tak, jak řeč je statkem celonárodním, a kdo sahá na řeč, sahá na duši národa, zrovna jako vědou a uměním proniká duše společny, na příklad v prostonárodních písních, a právě jako snahy politiké, hospodářské a sociální jsou neskonale více než vůle jednotlivce. Národní vědomí jest zvláště a samostatný zjev, výraz jednotné mysli, citu a vůle, sněhující ke kultuře. Národ není pouze obyvatelstvo rodové přibuzené, žijící v určitém územním celku, mluvící stejným jazykem a využívající totéž náboženství, národ není nic stmelého, nýbrž soubor živých, mravních sil, táhnoucích k nekonečnu, k nesmrtnosti. Prostředí hmotné, zemský ráj nestačí, abychom se cítili národem; co přisobí pocit, že jsme mezi svými, je život, duch a srde lidé. Národ je více než pokrevní přízvěnění: Matkařa posílili se životem slovanským a práce neupoutají Slováků pro společenství svého národa. — Také řeč je pouze zevnější, nepodstatný znak. Kolik mrtvých údů našeho národa hovoří česky!

Rozhodně vedlejší jest náboženství, ba moderní myšlenka národní vystrídala náboženskou, jak praví Palaček. Náboženství je starý způsob myšlení a mělo potud význam, pokud se ve jménu jeho organizovaly celky, kdežto nyní stává se individuálním a společností náboženskou ustupují novodobým fádům, spejícím k ideálním svěštějším, sociálním a mravním. Náboženství pak nahrazuje se praktickou filosofií, etikou, která není už jen citová, nýbrž vždycky více rozumová, reflexivní a orientovaná na sociálních skutečnostech. Mystická láska k Bohu upadá a roste přirozenější, odpovědnější láska k národu. Historie minulosti i přítomnosti nás učí, že čím silnější myšlenka národní, tím slabší je náboženská. — Vzpomeňte Husiti a Jednoty Bratrské, v součinnosti Chorvatů a Srbů! Proto je nechtuté kokotování s nějakou obrodou náboženskou; je to přežitě a klamná snaha. Každá církev vede k absolutismu, k poddanství národu, kdežto moderní národ k demokracii. Lidovládná myšlenka bez lítosti zapuzuje theoretickou, ztělesněnou ve vladařích z boží milosti. Dnes známe pouze a jen otázku národní, otázku českou.

Potom mluvil Dr. Uhlíř o poměru národa a státu, což byla nejpoutavější část celé přednášky. Uvedl názory německých theoretiků politikých, kteří po způsobu čistě prusáckém vidí ve státě objektivní statek sociální, což vzneseného, nadrozumného, nadpomyšleného a samým Bohem posvěceného, čemu jednotlivé národy, společnosti útvaru přirozené, se musí podříditi. Taková filosofie platí také v říši naší, kde uznávají se pouze dva národy: rakouský a uherský, kdežto národy neněmecké a nemaďarské mají se zříci "útrnu národního uplatňování" v prospěch celku. Jak dálece theoretické tyto jsou správné a pokud útvaru podle nich udržované obzestoji ve zkušebě obnů, ukáží nám národem také politicky činným: Clam-Martineovy parlamentní deklarace odpoví neaprosná

Z OBORU ZDRAVOTNICTVÍ

BOLESTI A VÝTOKY UŠNÍ.

Píše Dr. J. W. Warta.

Bolestem v uších, způsobeným nastuzením, dá se také odpomoci, když vypláchneme si je teplou vodou anebo silným solným roztokem anebo čimkoliv, co je schopno udržeti teplotu. Ohřátý olej, tak často používaný, je sice lepší než nic, nicméně má jisté nevýhody, nanejmé tu, že těžko dá se úplně z uší odstraniti.

DR. J. J. WARTA, odborný lékař pro léčení očních, nosních, ušních a hrdelních chorob.

Je-li po ruce ruční stříkačka, pak vypláchnuti uší je usnadněno. Tuto stříkačku naplňte tak silně ohrátou vodou, jak jen můžete snést bez opeření a vsťukující vodu do ucha pozvolna. Pravidelně již po jednom vypláchnutí bolesti v uchu se zmírní a často i odstraní.

Jako v případě mnohých jiných bolestí, ba i bolesti zubů, tak i v případě bolesti uší doležíme účely, vyčistíme-li důkladně celý svůj tělesný systém prostřednictvím kasterového oleje, soli anebo jakýchkoliv jiných vhodných projímadel. Pro vnitřní potřeby

všichni odborníci v léčení ušních nemocí užívají drogu, zvaného spirin, v dávkách od pěti do desíti gránů. Spatný zub často zavii je bolesti v uších, zvláště tak zvaný zub moudrosti. To všechno je dlouho uvážiti, cheeme-li zjistiti příčiny bolesti v uších.

S ohledem na výtoky z uší má se býti řečeno, že aspoň na počátku této nesnáze vymývání uší dvakrát denně převarenou vodou může přinesti úlevu. Takové vymývání možno vřele odporučiti. Dodati pak dlužno, že je dobře dáti do ucha kousek vaty, aby zabránilo se vnikání prachu a silného vzduchu do něho co nejvíce. Jedná-li se však o chronické výtoky z uší, neodporučí bych vyličene léčení nesnáze. Každý takový případ vyžaduje léčení zvláštní a žádné všeobecné léčení není schopno nesnázi uleviti. V takovém případě je nejlépe obrátiti se na zkušeného lékaře ušního, jakkoliv možno odporučiti, aby pacient sám udržoval ucho v čistotě a chránil jej vatou.

Některé případy chronických výtoků jsou těžko k vyléčení, leč když se pacient podrobí operaci, jež často musí býti opakována. Pravidelně v tomto okamžiku, kdy výměšky počnou z ucha vycházeti, bolesti pominou a není třeba hned se obávat, že jedná se o případ poškození sluchu. Netrvají-li tyto výtoky dlouho, sluch má býti stejně dobrý jako dříve. Ovšem, trvá-li výtok výměšků příliš dlouho anebo dojde-li k jeho opakování, může býti sluch poškozen.

Pozorujeme-li u dětí takové výtoky z uší, tu nejdříve vyšetříme, je-li jejich hrdlo zdravé a čistě a mají-li zvětšené mandle anebo adenoidy, měli bychom je nechat odstraniti, i v takovém případě, kdy dítka vyhlíží zdravě, poněvadž chorobné mandle mohou způsobiti nesnáze ušni a i poškoditi sluch dítěte.

skutečnost. Zatím slyšme hlasy kritičtějších myslitelů eizích i domáček a pome se z minulosti. Palačkemu pojmy stát a národ se nekryjí. Smysl národa tkví ve vědomí sounalézavosti, založené na jazyku, právech, mravnosti a kultuře, kdežto stát udržuje se vnějšími prostředky moci i násilí. Národ má se k státu jako kulturní obsah k politické formě. Jakmile národ nabude národního povědomí, stává se osobou právní, snaží se býti státem sám a chce se u, platňovati na venek: vlastní obsah hledá vlastní formu. Žádný národ není oprávněn po druhém žádat, aby mu tento obětoval svou svobodu, nebo přiroda nezna národů vládnoucích a ovládaných. — Každý národ má vlnu státi se státem, tím spíše národ, který má svou skvělou státní, samostatnou a svéprávnou minulost, který má více mravní a kulturní etí, než v tlačovatelé. Těžce žije se ve státech národnostních, utvořených na základě geografickém, proti státním národním, spočívajícím na principu ethnografickém. Od vídeňského kongresu, který byl ještě starého slohu, mnoho se změnila evropská mapa; sjednocení Německa a Italie, nová úprava severních států, osvobozování války balkánské atd. Pouze Rakousko-Uhersko zachovalo neochvějnou věrnost kongresu vídeňskému a potlačovalo touhu svých národů po samostatnosti. Avšak stát, který nemá smyslu pro své národy, není pravým státem. Pro svou přílišnou mechnanost nemůže býti nositelem kultury.

Přednášející uvedl, co o národě soudili také naši velikáni, jako Hus, Chelčický, Komenský, Havlíček, Palaček a moderní historik Pekar pronulvil vrouené o jeho minulosti. Žádný národ nepřestál tolik zkoušek na život a na smrt, jako náš. Ve trináctém století podvrátil tuhý universalismus, ujala se v něm elchouba soudobé civilizace, přišla reformace, ale po ní Bílá Hora, německo-katolický absolutismus, z kterého ale nás vypudilo osvícení a potom přes všechny překážky a pronásledování projevovala se stále konkrétnější dávná touha po ztracené samostatnosti národní. Vzplanul světový požár a ujarmenté národy věří, že vyjdou z něho omlazené a volné. My chceme se stát národem také politicky činným: A je tudíž naši povinností zít, mysliti a pracovat pro náš národ a

vzdělávat se, protože, má-li národ býti národem, musí býti celkem kulturním, neboť lidé, pohrdající uměním, vědou a mravními ideály, jsou pouhá luza. Musíme vysoko vztyčit ideál, v němž jest smysl a nesmrtnost našeho národa, — ideál pravdy a lidskosti.

NOVÉ KNIHY

Peřizanka v mužském oděvu je hlavní osobou románů, který právě vyšel nakladem "Slavie" v úhledném, knižním vydání. Jest to poutavé a zajímavé vypravování ze života mladé a velice slíčené dívky francouzské, která oetne se v ehubodě a pro svoji krásu neustále jest ohrožována zálety a útoči parížských světláků, tak že konečně se rozhodne převléci se za muže a v tomto přestrojení podstupuje obtížný a tvrdý zápas o život, ve kterém na konec zvítězí. Čistá její duše a láska k poctivé práci triumfuje nad všemi překážkami a nesnázei trnitě cesty životem. Román, který vyšel z pera slavného romanopisce Camilla Lemonnier, jmenuje se "Když jsem byla mužem" a obsahuje zajímavé líčení pestrého života ve všech vrstvách společenského, mnohé výjevy veselé i smutné, a přes choulitost základní myšlenky neobslahuje nic, co by se přičilo mravnímu citu a jemnosti, naopak, četné úvahy přispívají jen k duševnímu povzbuzení a nutí čtenáře k přemýšlení. Román "Když jsem byla mužem" čítá 230 stran a prodává se za 50 centů, vázaný za \$1. Objednejte u Slavie, 244 So. Millard Avenue, Chicago, Ill.

Vyléčena ze žaludečních kamínků. — "Moje matka pí. Anna F. Ellisová, trpěla po léta žaludečními kamínky," píše slečna Myrtle M. Ellisová z Urbana, Ohio, "a několik lékařů, s nimiž se v různých dobách radila, řekl jí, že jí nic nepomůže, nežli operace. Když využívala dvě láhve dr. Petra Hoboka od té doby více žaludečními kamínky netrpěla."

Dopisy, jako výše uvedené, má být samy za sebe. Komentáře ne třeba. — Dr. Petra Hoboka má rekord úspěšný v léčení lidských nemocí, nepřekonatelný jinými léky. Než jak dostanete v lékárnách, jest však dodáváno přímo lidem zvláštními jednateli. Pro další podrobnosti pište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisment.